

Predikan Tacksägelsedagen 8 oktober 2017, tredje årgången
Centrumkyrkan
av **David Melin**

Platsen var Jutatorpet i Småland
Det var tältmöte
Jag satt på bänken längst fram
Jag var tolv år ungefär.

Jag hade varit där i flera dagar, dagar fyllda av gemenskap och lovsång.
Den här veckan var det en predikant från USA där
Han hette Potter, inte Harry Potter men Jerry Potter.
Och nu skulle veckan avslutas med en höjdpunkt: ett helandemöte.

Jerry uppmanade oss alla som var där i tältet att känna och tänka efter om vi hade någon krämpa, någon sjukdom eller något annat i livet som vi ville att Gud skulle hela, inget var för stort eller för litet.

Jag hade haft eksem i hela mitt liv och vid det här tillfället så hade jag eksem på händerna och på långfingrets insida så hade huden spruckit. Precis som en hälspricka kan göra väldigt ont så gjorde den här sprickan väldigt ont vid beröring.

Jag bestämde mig för att be Gud om helande från mitt eksem.

Jerry predikade att vi skulle bli helade. Det enda vi behövde göra var att tro. Den som trodde skulle bli helad, så enkelt var det. Och så sa han att alla som hade något att bli helade från skulle resa sig upp. Och jag som satt där på främsta bänken reste mig upp direkt, frimodigt som det barn jag var. Jag var den ende som reste mig upp, och trots impulsen att sätta mig ner igen stod jag kvar, jag ville ju bli helad.

En liten stund senare gav Jerry tecknet och alla reste sig upp. Jag kände mig lite dum eftersom jag hade förstått fel men samtidigt så kändes det bra. Jag visste ju att Jerry hade sett mig liksom alla andra i tältet. Då skulle säkert många ta med mig i sina böner och möjligheten att jag skulle bli helad skulle bli ännu större.

Jag minns att det kändes så bra att be. Jag minns att jag trodde och jag var så glad för min tro.

Jerry avslutade bönen och sa: Titta inte efter om ni har blivit helade, känn inte efter! Det är att tvivla! Tvivla inte! Bara tro! Alla ni som har blivit helade: Applodera!

Det blev en rungande applåd i tältet, som ett fantastiskt vittnesbörd om Guds helande kraft. Jag klappade också mina händer... och för varje gång som jag klappade mina händer så gjorde mitt eksem ont. Smärtan som uppstod i självsprickan på långfingret fortplantade sig i hela min varelse, och det gjorde så ont.

Den kvällen var lägret fyllt av lovsång, alla hade blivit helade, alla utom jag. Det jag hade lärt mig den dagen var att min tro inte var tillräckligt stark. Min tro dög inte. Jag var förkrossad, och jag deltog inte i lovsången.

Historien slutar inte där. Senare på hösten samma år är jag på helandemöte igen. Den här gången hemma i Jönköping på Elmia. Jag är där tillsammans med ett par av mina bröder och några av deras kompisar.

Det är en annan predikant men samma upplägg. Alla som vill bli helade ska stå upp, jag står upp. Jag ber om Gud om att bli helad från mitt eksem. Jag bryr mig inte om ifall jag tror eller inte. Jag försöker inte prestera någon tro. Jag ber Gud att hela mig om det är Guds vilja. Men jag känner också att eksemet inte är så jättebesvärligt. Jag kan leva med det.

När vi har bett färdigt så får vi återigen veta att vi inte ska tvivla och titta efter, att vi bara ska tro och lita på Guds helande. Den här gången skulle de som blivit helade inte applodera utan stå kvar, som ett synligt vittnesbörd om Guds helande kraft.

Jag tittade på mina händer. Jag såg att mitt eksem var kvar och jag satte mig ner. Mina vänner runt omkring sa: Men David, tvivla inte, stå kvar! Men jag svarade, mitt eksem är kvar, jag är inte helad. Och när jag gick hem den kvällen minns jag att jag tänkte. Min tro må vara liten. Min tro må vara svag, men jag ska vara rädd om den tro jag har.

Ett annat minne jag har från den där tiden är när jag var på något kristet möte i Göteborg och någon började sjunga lovsånger på spårvagnen i den gruppen som jag var med. Vi alla sjöng med. Jag minns att det kändes fint, men inte helt bra. Någoting skavde.

Det var en typ av evangelisation, genom att sjunga lovsånger visade vi de andra att vi var lyckliga för att vi hade funnit Jesus och att de kunde också bli lyckliga om de gav sitt liv till honom. Jag var inte helt bekväm i situationen, inte helt sann mot mig själv när jag sjöng med, men kollektivet krävde att alla var med, annars var vi ju inte lyckliga i Jesus!

Varför berättar jag det här?

Idag är det Tacksägelsedagen

Dagen då vi tackar Gud för allt det goda som han har gett oss.

Dagens evangelium berättar hur Jesu lärjungar spontant lovsjunger och tackar Gud.

Men ibland är det inte så lätt att lovsjunga, ibland är det inte så lätt att känna tacksamhet.

Ordet tacksamhet väcker inte bara positiva associationer hos mig.

Du ska vara Tacksam! Otacksamhet. Tacksamhetsskuld.

Ordet tacksamhet kan också väcka känslor av skuld och otillräcklighet.

Jesus sa, att han hade kommit för att förkunna befrielse för de fångna och för att ge de förtryckta frihet.

De orden använder jag ofta som ett ledljus när jag tänker teologi.

Om något ger mig skuldkänslor, om något tynger mig eller gör att jag känner mig trängd.
Då kommer det inte från Jesus
Då kommer det inte från Gud.

Gud kräver inte att vi ska känna tacksamhet
Gud behöver inte att vi lovsjunger honom.
Men tacksamhet och lovsång är något som kommer naturligt och spontant när vi möter Gud,
när vi låter Gud ta plats i våra liv.
När vi tar emot kärleken som Gud älskar oss med vilkorlös.

Då kommer tacksamheten spontant
Då kommer lovsången spontant, kanske inte som ett ljud, kanske bara som ett inre leende.

Idag är det tacksägelsedagen och vi tackar Gud för allt som han har gett och ständigt ger oss.

Gud har gett oss livet
Gud ger oss livet i varje stund.
Det manifesteras gång på gång på gång.
I den mat som vi äter och som ger oss liv
I våra nära relationer där vi får ge och ta emot kärlek
I vara andetag.

Jag återkommer ofta i mina tankar till 1 moseboks andra kapitel
Där det berättas att Gud formade människan av lera och blåste sin livsande in i hennes
näsborrar så att hon blev en levande varelse.

Varje gång som vi andas in så är det Gud som andas ut in i oss.
Varje gång vi andas ut, andas vi ut in i Gud.

Det är ett ständigt givande och tagande, ett pulserande liv, ett ständigt Gudsmöte.

En gång när jag bad
fick jag en bild.
Jag såg marken, stenarna, vattnet, träden, djuren, luften, människorna mig själv osv. Jag såg
allt. Och jag såg att allt, varenda cell var genomlyst av ett ljus. Detta ljus uppfyllde allt som
fanns. Och jag förstod att detta ljus var Guds närvaro i allt som finns.

Samtidigt hörde jag också sången, eller kände den, det är inte en sång man hör. I det ljuset
fanns också livets sång, en sång full av tacksamhet och lovsång.

Och det är det jag menar med att lovsången och tacket kommer spontant när vi tar emot Gud.
Det handlar om att på djupet förstå hur nära Gud är,
På djupet förstå vad det innebär att vara älskad av Gud
att vara objektet för Guds kärlek